

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

THIÊN-THOẢNG phần tốt nhất của linh-hồn chàng đẩy lên nghênh cứng cách sanh-hoại dè-hèn của chàng.

Tâm-trạng này xảy ra nhất là từ khi chàng gặp cô Lê-mi-li Vệ-nỗ-linh. Cô khiến chàng nảy một cảm-tưởng lạ-lùng. Cô có vẻ một bình-thị, nhu-mại, có lòng tin Đức Chúa Trời tới cực-diểm, có ảnh-hưởng êm-ái mà cô dường như rải khắp chung-quanh mình. Đối với Duy-liêng Vệ-niết, mọi sự đó là sự khải-thị một cuộc đời mới-mẻ và cao-thượng khôn xiết. Cảm-tưởng ấy vẫn-vương chàng suốt mấy tuần-lẽ.

Nhưng, như chúng tôi đã nói, chàng lại lần lần sa vào những thói cũ, và theo-dõi những cuộc buôn-bán khả-nghi đã khiến chàng chú-ý từ lâu rồi.

Theo lệnh của Mễ-linh, chàng đương định ý lấy cho bằng được những kiểu-mẫu của nhà máy Lãm-bà, hoặc các bức vẽ nào gần giống những kiểu-mẫu ấy. Đương khi mưu-tính công-việc ấy, chàng được phần thắng-lợi, là biết rõ Duệ-la. Chàng nhận thấy hết các nhược-diểm của hồn-tánh Duệ-la. Chàng biết tính-hót Duệ-la, biết dùng những tiếng lảm cho Duệ-la mê-thích, biết giải-tố công-việc đờng như lợi-lộc lảm, đến nỗi người lương-thiện cũng phải ưng-chịu. Bởi vậy, Duệ-la sa vào bẫy mà không suy-nghĩ chi cả.

Theo lời Vệ-niết, thì những bức vẽ kia chỉ cốt để bày-tỏ tài-năng của Duệ-la. Cho nên Duệ-la chẳng hay rằng một khi những bức vẽ ấy lọt vào buồng giấy của nhà máy Mễ-linh Hạ-đê, thì họ liền sao lấy và đem dùng.

Bức vẽ nào cũng do Duy-liêng Vệ-niết chuyên-giao. Cách ít lâu, họ trả lại những bức vẽ ấy cho Duệ-la và cặp

theo những lời tán-tụng đua-nịnh hơn hết; họ cũng xin chàng gửi cho xem vài bức khác.

Cứ như vậy nhiều lần, nên Duệ-la hơi có ý ngờ-vực. Chàng lo-lắng bồng-lông và sợ mình đã phạm một lỗi không sao cứu-vãn được; rồi lại, chàng bày-tỏ những mối lo-sợ với Duy-liêng Vệ-niết.

Duy-liêng Vệ-niết mau làm tiên-tan những mối lo-sợ đó. Hắn cắt nghĩa cho Duệ-la rằng nhà máy Mễ-linh Hạ-đê muốn trả cho chàng tiền công vẽ các kiểu-mẫu, chứ không muốn trả giá mua chính các kiểu-mẫu. Chỉ mong-mỏi xem-xét tinh-hình theo phươg-diện ấy, Duệ-la bèn nhận liền công, chẳng còn nghi-ngại chút nào.

Đương khi hàn-lậu như vậy, Duệ-la lần lần quen đến nhà Vệ-niết mỗi tuần-lẽ vài hạn. Nhưng thấy Duệ-la thình-linh thoi tới thăm mình, Vệ-niết bèn dò-la kín-đáo, và chẳng mấy chốc chàng biết rằng cơ-sự đã đến tai anh em ông Lãm-bà. Chàng vội đi nói chuyện với Mễ-linh:

—Ta chẳng còn hi-vọng chi nơi gã thiếu-niên Vệ-nỗ-linh nữa, ông có biết không? Tôi cũng tự hỏi mình sẽ lại gặp mặt hắn chăng?

—Này, hấn sợ chẳng? Hay là có việc gì xảy ra?

—Số là viên đốc-công của nhà máy Lãm-bà sanh nghi và một ngày kia, đã cho khám buồng vẽ. Họ tìm được một bức vẽ phác ở trong ngăn kéo của người bạn Vệ-nỗ-linh, tên là Vinh-tân. Thực ra thì chính Vệ-nỗ-linh đã bỏ bức vẽ phác ấy vào ngăn kéo của bạn.

—Rồi sao?

—Này, gã Vinh-tân bị kể là phạm-nhơn và bị đuổi lập-tức.

—Hắn không cố chữa mình sao?

—Không, tôi tưởng hắn không chữa mình chút nào cả.

—Quán đại-dội thật! Tôi đoán rằng Vệ-nỗ-linh đã căm-giữ lưỡi mình.

—Chắc vậy. Nhưng Vệ-nỗ-linh tự-nhiên thôi hán lậu kiêu-mẫu, vì tôi không thấy hắn nữa.

—Ừng quá! Những kiêu-mẫu ấy giúp ích chúng ta khôn xiết, kẻ cũng đáng số tiền ta trả cho Duệ-la. Nhờ những kiêu-mẫu này, ta có thể đập đổ nhà máy Lãm-bà.

—Ông hẳn xét thấy bây giờ đã tiêu hết công-việc rồi.

—Ông không tưởng chúng ta lại có cơ đồ-dành được Vệ-nỗ-linh chăng? Tỉ như ta chịu trả hắn nhiều tiền hơn.

—Tôi tưởng làm như vậy thì thậm vô-ích. Vì biết rõ tâm-địa hắn, nên tôi xét thấy chỉ có một điều cần khuyên ông. Ông hãy cho hắn làm việc trong sở ông, như trước kia ông đã ước-muốn. Tôi xin quả-quyết với ông rằng hắn có tài cao.

—Ừ, tôi sẽ suy-nghĩ. Ông nên cố giúp mặt hắn nữa và dẫn hắn đến với tôi.

Trong công-việc này, Vệ-niết gặp nhiều bước trở-ngại, khó-khăn, thật nhiều quả ý mình phòng-dịnh. Mọi sự dường như hợp nhau mà chống-ngịch chàng. Chàng cố gặp Duệ-la nhằm lúc Duệ-la từ buồng giấy ra về, nhưng chàng lưỡng công. Duệ-la dường như đã đoán ra những ý-dịnh của chàng, nên tránh được mặt chàng luôn.

Vệ-niết có thể đến nhà Duệ-la mà hỏi-han Duệ-la, song chàng không dám nhứt-quyết làm như vậy. Số là từ buổi tối đảng ghi-nhờ kia, từ buổi tối chàng kiếm nơi ăn-núp, thì đối với chàng, cái nhà ấy là một nơi thánh. Chàng năng-lực chỉ có thể khiến chàng nhứt-dịnh bước qua ngạch cửa nhà ấy vì một mục-dích lừa-gạt. Nhưng, thật trái với lẽ thường, chàng chẳng chút e-ngại lừa-gạt Duệ-la ở ngoài nhà ấy. Đó là một phương-diện mâu-thuẫn trong bần-tánh lạ-lùng của Vệ-niết.

Trong những ngày đó, Duệ-la trải qua một cơn tinh-thần khủng-hoảng gớm-ghe. Chàng chỉ nóng-nảy tróc-ao được ở một mình. Sau cuộc điều-tra ở nhà máy và sau khi chàng không thể thấy được mặt Lô-huệ, thì chàng sống trong một đêm khôn-nạn nhưт của đời mình. Chàng không thể quên rằng lòng tin dữ đồn vang, thì Lô-huệ chắc sẽ bị người nhà tù-bỏ và đuổi đi.

Và này, Lô-huệ gánh lấy tội-lỗi để cứu bạn! Lô-huệ nhứt-dịnh chịu đau-dớn đường như chính mình là phạm-nhơn vậy.

Ý-tưởng ấy cần-rút Duệ-la và thấu suốt trái tim chàng như một thanh gươm bén. Chàng trăn-trở trên giường cho tới lúc rạng đông, không thể nào chợp mắt. Chàng tin chắc mình đáng phải thú tội để giải oan cho kẻ vô-tội, đến nỗi chàng sợ mình sẽ hóa điên.

Chàng nghĩ thầm rằng mình không muốn đổ tội cho Lô-huệ, chẳng qua có những việc không ngờ đã ngăn-trở mình lấy lại lúc về. Chàng nghĩ như vậy cũng chẳng ăn thua gì; tội-lỗi chàng không vì đó mà bớt vẻ xấu-xa, quái-gở, gớm-ghiếc. (Còn tiếp)

AI LÀ KẺ SỐNG?

ẢY là kẻ phấn-dấu; ấy là kẻ có một ý-dịnh vững-vàng dầy-dây linh-hồn và mặt-máy; ấy là kẻ leo lên đỉnh gồ-gề của một cuộc đời cao-thượng; ấy là kẻ trầm-ngâm đi đường, say-mê một mục-dịch siêu-việt, ngày đêm bao giờ trước mắt cũng có một công-việc thánh-khiết hoặc một mối yêu-thương vĩ-dại. Ấy là đáng liên-tri thánh qui trước hòm giao-ước; ấy là người làm công, nhà đạo-dức, người thợ, người tọc-trường, tất cả ai ai có lòng tốt và sống dầy-dủ mỗi ngày.

Chúa ôi! Những kẻ ấy đang sống; còn kẻ khác thì tôi xót-thương họ, vì sự hư-ảo làm cho họ say-sưa bằng một vị buồn-chán man-mác. Bởi chưng gánh nặng nhưт chính là có ở đời mà không sống.—Một bài thơ của Victor Hugo.